

Václav Hrabě – Blues pro bláznivou holku

Báseň, Prolog: Již tady nás může ledasco napadnout. Jedná se o oslavu „obyčejných“ lidí. Upozorňuji vás, že tohleto není přípitek na vaše zdraví. Toto jsou verše pro zedníka Petra, který mě učil dělat s lopatou. Pro muže z Ukrajiny.
Pro jednu bláznivou holku, kvůli které jsem se naučil hrát džez.

Báseň Variace na renesanční téma, s tou si připomeňme „něžnou“ revoluci 1989

Láska je jako večernice
plující černou oblohou
Zavřete dveře na petlice!
Zhasněte v domě všechny svíce
a opevněte svoje těla
vy
kterým srdce zkameněla

Láska je jako krásná loď
která ztratila kapitána
námořníkům se třesou ruce
a bojí se, co bude zrána

Láska je bolest z probuzení
a horké ruce hvězd,
které ti sypou oknem do vězení
květiny ze svatebních cest

Láska je jako večernice
plující černou oblohou
Náš život hoří jako svíce
a mrtví
milovat nemohou

Báseň skoro na rozloučenou – Hraběti není lhostejné, co se děje i za „jeho dveřmi“. Poukazuje na svou prozatímní neukotvenost, vzdor. Ale také na nešvary ve společnosti, ve které se zrovna nachází.

nebudu moct spát a budu nenávidět
klasiky
můžu tě ztratit
a pak snad bude nejvhodnější svést to na dialektiku

Ano
to všechno se může stát
Ale už nikdy neztratím
všechny ty lehkomyšlné nevychované a pravdivé
děti naší lásky

všechno se nedá vyhandlovat
v Tuzexu

Básníka Hraběte není možno přečíst na jeden zátah. Ano, potřebujeme se k němu
vracet.

Nalákám vás na tři úryvky z mého pohledu sugestivních básní a také proto, aby Hrabě
byl alespoň z části pochopen. Určitě si z jeho textů vložíte něco do paměti i v době
současné, protože mládí pevně neukotvené v kořenech bude vždy tančit a vzdorovat, i
pokud by dospívalo a mládí prožilo v ráji...

Infekce

...vím že mě nemáš ráda
ale já tě mám hluboko pod kůží
rozpuštěnou
v bacily tetanu
kouřem
a vůní arniky
a starými šlágry
které už nikdo nepamatuje...

Litanie z končícího rána

...Zatápím svazkem básní
abych ještě jednou viděl horký vzduch
padat na zavřená víčka oken
tak dlouho až růžence stydoucí páry
na fialovém nebi skel na chvíli vyvolají
tvou noční tvář zpocenou milováním...

Poslední úryvek je nesporný nadčasovostí, soužením i sněním:

Tma stéká do kaluží
na šedivém pijáku nebe
otisky cyklámových růží
uprostřed ulice lynčují
autogenem zbytky této noci,
kterou jsem prochodil
abych se ujistil, že žiji
možná, že pro dnešní ráno
přinese amnestii
promlčeným láskám

V Praze dne 17. 9. 2020

Jiří Brůna, český básník

